

Nog steeds zweeg Bart en om die verstarring te breken, zei Mac-Arthur: „Maar, Jezus, boy, heb je dan geen hersens meer? Wil je dan met alle geweld naar den bliksem! Stel je voor, dat het een perkara wordt, dood hoeft ze daar nog niet eens voor te gaan, wat denk je dan dat jij te verwachten hebt? Besef je niet, dat je toekomst op het spel kan staan?”

Zijn toekomst! En ineens deed hij zijn oogen dicht voor de pijn van een gedachte: Arme moeder! Hij zag haar, wachtend op een brief, uitkijkend naar den post die elke week haar deur voorbij ging, hij hoorde haar moeilijk afscheidsgefluister: „dag lieve jongen” — een korte snik brak uit zijn pijnlijke borst. En dadelijk was Mac-Arthur bij hem „kom, kom, het loopt nog wel goed af. Morgen zal ik zelf naar Van Hoven toegaan, die meid speelt comedie, geloof me nou maar. Je geeft haar een present, je kebon stop je ook wat toe en dan is het immers uit! Desnoods geven ze je overplaatsing.”

Overplaatsing, dacht Bart, dan moet ik weg, dan moet ik van hier weg.

Dien nacht bleef Mac-Arthur bij hem, hij durfde Bart niet alleen te laten met den teruggekeerden kebon, die hij naar de bijgebouwen had hooren gaan. Wat heeft die jongen toch? peinsde hij, toen Bart eindelijk in slaap viel, zwaar en onrustig. Ik snap geen bliksem meer van hem. . . . als dit maar goed voor hem afloopt, pas beter en nou weer dit! Arme kerel!

Twee dagen later ontving Bart een brief van het kantoor: In verband met het gebeurde en om eventueele moeilijkheden te voorkomen, leek het den terreinchef beter, dat Bart onmiddellijk ter beschikking van den administrateur werd gesteld. De boot, waarmee hij, de terreinchef, zoo pas van tournée was teruggekomen, vertrok den volgenden morgen om tien uur. Of hij zich tot dit vertrek ten spoedigste gereed wilde houden! Drukke bezigheden verhinderden hem Bart persoonlijk te spreken, maar een begeleidende brief zou den administrateur voldoende op de hoogte brengen, vandaar uit kreeg hij dan wel zijn verdere aanwijzingen. Niets meer, maar van Mac-Arthur hoorde Bart, dat de terreinchef een aanval van woede nabij was geweest, hij had onmiddellijk zelf in het hospitaal geïnformeerd; gelukkig lachte de verpleger om het heele zaakje en het oordeel van den indischen arts, die van het naburige terrein dezen dag voor inspectie kwam, zou beslissen of vervoer naar Samarinda noodig was.

's Avonds waren Mac en Lang bij hem gebleven en, onder het praten door, tobde hij over de schrijnende gedachte, dat hij haar niet eens meer goedendag zeggen kon! Mac-Arthur had hem zoo stellig verzekerd, dat hem niets anders overbleef dan van de familie Van Hoven, per brief, afscheid te nemen, want dat de terreinchef hem na dit zaakje zeker niet meer ontvangen zou, al was het alleen maar uit hoogere politiek. En hij schreef een briefje, heel correct, waarin hij bedankte voor de ontvangen